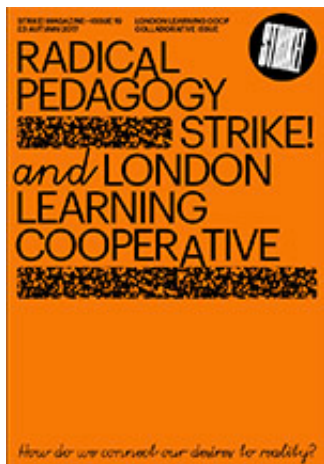

Strike! Magazine - Radical pedagogy

Dit [19e nummer](#) van [Strike! Magazine](#) geeft een wel hele bonte collectie van allerhande verrassende invalshoeken en kritische beschouwingen omtrent onderwijs in de allerbreedste zin van het woord. Van racisme in kinderboeken en het onderwijs, gekoppeld aan een oproep tot dekolonisatie van het onderwijs, tot stedelijke architectuur, onderwijs in gevangenissen (oa. een brief van [Comrade Malik](#) en een bijdrage van [Haven Distribution](#)) en een heus '[radical listening](#)' [manifesto](#): relevante hedendaagse onderwijsthema's komen aan bod en worden kritisch voor het voetlicht gebracht. En alles in een toegankelijke stijl en drukke maar passende vormgeving. Van tuinieren (over [garden lab](#)) tot een anarchistisch oppas, of ook seksuele voorlichting (over zaken als *fisten* en *squirten*): het magazine flirt met jaren zestig retoriek en radicaliteit. Het is prikkelend, grappig soms, met een scherpe serieuze ondertoon. Het is voor iedereen die het wil lezen, voor maar [£3.00](#) te koop. De quote van [bell hooks](#) die in het magazine is opgenomen duidt misschien op de enige eis die het aan de lezer stelt: een 'open mind' in relatie tot onderwijs.

Jack van [Hurst Street Press](#) maakt in zijn bijdrage duidelijk dat in Engeland, waar dit blaadje vandaan komt, politiek niet voor komt in het curriculum. De meer dan 130 GCSE (standaard examen VO) onderwerpen bestaan bijvoorbeeld uit zaken die naast wiskunde en Engels wel 'business studies' of 'journalism' bevatten, maar helemaal geen enkel politieke bewustwording is erin terug te vinden. In dit magazine komen daarom terecht collectieven aan het woord die juist buiten het reguliere onderwijs op een relevante manier met een combinatie van onderwijs en politiek bezig zijn. Het is gemaakt in samenwerking met het [LLC \(London Learning Cooperative\)](#) die een 'wealth' test hebben gemaakt op basis waarvan onderwijs op een nieuwe manier bekostigd zou moeten worden. Op basis van inkomen, schulden, en bijvoorbeeld het aantal kinderen hebben ze een soort formule bedacht die bepaald hoeveel je voor lessen moet betalen die zij verzorgen. Ook de [Art Assassins](#), eveneens uit Londen, leverden input, die duidelijk maakt dat ze nauwelijks te definiëren (willen) zijn. Liever doen waar ze gezamenlijk, als collectie individuen, behoefte toe voelen. Dit soort collectieven is dan ook waartoe Strike! Magazine zich aangetrokken voelt, zelf

overigens een feministisch collectief: *"We are committed to platforming grassroots movements and the creative culture of these fights."*

De centrale en meest diepgravende filosofische bijdrage is een brief die werd geschreven door [Fred Moten](#). Moten, bekend van [The Undercommons](#), maakt in deze brief op een relatief toegankelijke manier duidelijk wat hij zelf in zijn eigen onderwijspraktijk probeert te bereiken. Hij noemt het een 'devotional, sacramental, anamonic (or maybe animagnostic) kind of intellectual practice': een (toe)gewijde praktijk dus die hij in zelf samengevoegde woorden probeert te vatten. Een praktijk waarin hij niet zozeer het denken probeert te verankeren of vast te stellen, maar juist het denken wil openen en belichamen. Hij zoekt aanknopingspunten om juist het denken in beweging te zetten of te doorbreken, omdat dit is waar onderwijs over zou moeten gaan. Een onderwijsinstelling of klaslokaal, waar dan ook, is niet zomaar een plek waar vrijheid is om te denken wat je wilt of iets te leren, maar moet in ons denken een soort 'breakdown' veroorzaken die gezamenlijk georganiseerd wordt, een voortvluchtige (fugative) reorganisatie eigenlijk, we moeten op de vlucht voor de structuren en programma's. De intellectuele praktijk(en) die dan tot stand komt is volgens hem tot stand gekomen in [Black Mountain College](#), [The Institute of the Black World](#), diverse keukentafels, en altijd in weerwil van de normatieve universiteiten.

Moten maakt het nog verder concreet in deze interessante brief, als een soort opdracht die hij studenten wil geven: een mooie opdracht die in allerlei contexten als voorbeeld kan worden gebruikt. Het doet ergens denken aan [de opdracht van Jacotot die Ranciere beschreef](#), ook hier is de openheid een bewuste kritische stellingname tegen al die afgesloten, gestructureerde, afstompende reguliere onderwijsopdrachten. Of zoals Moten schrijft: 'in defiant refusal'. Moten verwijst echter liever naar mensen als [Phillis Wheatley](#), [Max Jacob](#), [Hortense Spillers](#), [Édouard Glissant](#) wat zijn specifieke insteek alleen maar extra kracht bij zet. Een opdracht die gedeeld zou moeten worden, geoefend, beoefend - waarbij Moten een geweldige leermeester is, gezien zijn rijke werk waarin een dergelijke aanpak te herkennen valt. Probeer u het zelf ook eens:

Find, take note of, an object - a movement, a passage, from a song, a movie, a memory, a dance, a sculpture, a word or phrase or sentence or paragraph from one of the books that we've been reading, something you heard on the bus, a billboard, a flash of unexpected color that falls into the corner of your eye. Copy it into your file then write your relation to that object informally. Then, through a (devotional/sacramental/ritual) practice of revision, let a form begin to emerge. ... To write your relation is not to make a report at the end of your thinking. It is not to offer a conclusion. It is, rather, an extension of your thinking, one that actually constitutes a method of thinking precisely in its constant disavowal of the conclusion. Don't try to close it down; try to keep it open. Let your relation; let your relation grow.